

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy minimalnych i maksymalnych cen sprzedaży detalicznej papierosów, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 95/59/WE⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 1995 r. w sprawie podatków innych niż podatki obrotowe, wpływających na spożycie wyrobów tytoniowych;
- stwierdzenie, że poprzez brak dostarczenia niezbędnych informacji dotyczących właściwego prawa irlandzkiego w celu umożliwienia Komisji wykonania zadania kontroli zgodności z dyrektywą 95/59, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie Tobacco Products (Control of Advertising, Sponsorship and Sales Promotion)(No. 2) Regulations 1986 [rozporządzeń z 1986 r. dotyczących wyrobów tytoniowych (kontrola reklamy, sponsorowania i sprzedaży promocyjnych)] a także na podstawie porozumień dotyczących wprowadzenia tych rozporządzeń zawartych z producentami i importerami, Irlandia ustaliła minimalną cenę papierosów, która wynosiła nie mniej niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny papierosów z danej kategorii. Ponadto, oprócz tego, że producenci i importerzy nie mogą ustalać cen niższych niż 3 % poniżej oszacowanej średniej ceny, Irlandia ustanowiła także cenę maksymalną papierosów. Taki system jest sprzeczny z art. 9 ust. 1 dyrektywy 95/59, zgodnie z którym producenci wyrobów tytoniowych „mają swobodę w ustalaniu maksymalnej ceny sprzedaży detalicznej dla każdego z produktów”.

Zgodnie z art. 10 WE, państwa członkowskie mają obowiązek umożliwienia Komisji wypełniania jej zadań, w szczególności poprzez dostarczenie informacji, o które wystąpiono w trakcie postępowania o uchybienie. Komisja ponosi, że poprzez niedostarczenie jakiegokolwiek informacji dotyczącej właściwego prawa irlandzkiego, pomimo ponawianych wezwań ze strony Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniu ciążącemu na niej na mocy art. 10 WE.

⁽¹⁾ (Dz.U. L 21, str. 40).

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-222/08)

(2008/C 209/35)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet i A. Nijenhuis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przy transponowaniu do prawa krajowego przepisów dotyczących kosztów i finansowania usługi powszechnej Królestwo Belgii nie wykonało zobowiązań ciążących na nim na mocy art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 oraz załącznika IV część A do dyrektywy 2002/22/WE;
- obciążenia Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Celem dyrektywy 2002/22/WE jest między innymi określenie środków stosowanych w sytuacji, gdy rynek nie zaspokaja w sposób zadowalający potrzeb użytkowników końcowych, a także zawiera przepisy dotyczące dostępności usługi powszechnej. Artykuł 12 ust. 1 dyrektywy przewiduje, że w przypadku, gdy krajowe organy regulacyjne uznają, iż świadczenie usługi powszechnej określonej w art. 3-10 może stanowić niesprawiedliwe obciążenie przedsiębiorstw wyznaczonych do świadczenia usługi powszechnej, obliczają one koszty netto świadczenia tej usługi w sposób określony w tym przepisie. Załącznik IV część A zawiera przepisy dotyczące kosztów netto. Artykuł 13 ust. 1 przewiduje, że w przypadku, gdy na podstawie kalkulacji kosztu netto określonego w art. 12, krajowe organy regulacyjne stwierdzą, iż na danym przedsiębiorstwie spoczywają niesprawiedliwe obciążenia, państwa członkowskie, w odpowiedzi na wniosek wyznaczonego przedsiębiorstwa decydują o wprowadzeniu mechanizmu kompensacji.

Zdaniem Komisji Belgia nie przetransponowała prawidłowo przepisów art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1 oraz załącznika A część IV. Uregulowania obowiązujące w Belgii nie zawierają w szczególności żadnej możliwości oceny kwestii, czy oferowanie usługi powszechnej według stawek socjalnych stanowi nieuzasadnione obciążenie wyznaczonych przedsiębiorstw. Ponadto uregulowania belgijskie nie spełniają wymogów dotyczących obliczania kosztu netto przewidzianych w szczególności w załączniku IV część A in fine do dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts Oldenburg (Niemcy) w dniu 26 maja 2008 r. — Stadt Papenburg przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-226/08)

(2008/C 209/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichts Oldenburg